

Kedves Olvasóink!

Örömmel adjuk át ezt az újságot, mert egy nagy és régi vágyunk teljesült. Reméljük, hogy ez nem csak a mi örömünk lesz, hanem mindenkié, aki olvas. Végre színes oldal is van az újságban, és ezután ezeken fogjuk megjeleníteni az alkotók színes munkáit. Ez a négy színes oldal lehetőséget ad a festmények, színes rajzok és egyéb színes alkotások valóság-hű megjelenítésére, melyeket eddig sajnos csak fekete-fehérben tudtunk közölni.

Másik nagy meglepetésünk, hogy ez a szám húsz oldalon jelenik meg.

Minden olvasónknak elcsendesedést, nyugodt készülődést kívánunk a húsvéti ünnepre, az életre, Jézus feltámadására, mely remény a mi számunkra is!

A Mécses levelező közössége

Hogyan születél újra, és mi történt, mivé lettél?

Milyen volt az a nap?

34 éven keresztül úgy éltem az életem, hogy az az Istennek nem feltétlen volt tetsző és megfelelő. Sajnos a közvetlen családtagjaimon kívül senki érzéseivel, gondjaival, fájdalmaival nem foglalkoztam. Sőt, az okozott örömet, ha valakinek én okozhattam fájdalmat, ebben találtam meg az örömet. Ma már tudom, hogy az én cselekedeteimmel Isten ellen fordultam és a sátánt szolgáltam, az ő rabszolgája voltam. Majd bekövetkezett a szörnyű nap, mikor bekerültem ebbe a zárt világba, ahol teljesen más élettel találkoztam, mint a szabad civil életben. Ráébredtem, hogy ez itt bent egy beteg világ, ahol ember embernek farkasa!

Megbotránkoztató volt ez a számomra, ugyanis láttam, hogy egyik ember a másikon, azaz a gyengébben uralkodik, fájdalmat okoz neki. Ezt látva ébredtem rá arra, hogy én ugyanez voltam odakint. Egyik lakótársam által elkezdtem járni az istentiszteletre, és ott láttam, hogy nem csak rossz emberek vannak idebent, hanem vannak igaz, jó szívű emberek is. Ennek hatására megszületett bennem az elhatározás, hogy leszámolok az addigi életemmel és jó emberré változom.

2017 nagyszombaton jött el a változás az életemben, ezen a napon számoltam le a korábbi bűnös életemmel, ezen a napon lettem elsődöző! Elmondhatatlanul jó érzés járta át az egész lényemet, mert tudtam jó döntést hozni, ellettem tudtam mondani a sátánnak, és rá tudtam lépni egy másik útra, a helyes útra. Nem kellett hozzá csupán csak az, hogy elkezdjek istentiszteletre járni, és ami a legfontosabb, fel kellett ismernem azt, milyen rossz úton jártam eddig. Csodás volt az a nap, egy hosszú, rossz időszak ért véget, és ami a legfontosabb, leszakadt rólam egy hatalmas teher. Ki merem jelenteni, ezáltal sokkal jobb ember lettem, ma már nem az éltet, hogy bántham az embertársaimat és fájdalmat okozzak nekik, hanem már az a fő cél, hogy az elesetteken és a rászorulókon segítek, segítő jobbot nyújtsak ezeknek az embereknek. Persze ezáltal még messze nem vagyok tökéletes, hiszen egyedül Jézus tökéletes, de jobb ember lettem és ez már nekem nagyon nagy örömet okoz. Vannak még bőven hibáim, viszont kinek nincsenek? A legfontosabb dolog az, hogy megmaradjak embernek!

RedFox

Áprilisi imaszándékunk:

Húsvétra készülünk Urunk. Hosszú volt a tél, a nélkülözés után halmoz el bőven adományaiddal! Költözzön a Te örömed és szereteted sokszor üresnek érzett szívünkbe! Mutasd a remény útját, hadd járjuk együtt kezedet fogva! Feltámadásod fényessége ad értelmet létezésünknek, mert munkatársaiddá válhatunk országod építésében.

Újjászületés

Az ember, ha nekivág az El Camino-nak, ami egy keresztény zarándokút, sok tanácsot kap. Előszörban persze azzal kapcsolatban, hogy mit vigyen magával, és mire vigyázzon. Persze kap spirituális, vallási témájú tanácsokat is:

Nem azt kapod, amiért méz, nem akkor kapod, amikor várod... ám Isten veled van, és valami történik majd, amire szükséged van.

Végre eljön az út, és minden máshogy történik, mint amire számítottál. Kiderül, hogy tapasztaltnak vélt társad teljesen felkészületlen, és neked kell segítened, bár szeretnél nem törődni a szervezéssel, mégis muszáj.

Az út első része nincs kiépítve. Mész a portugál nagyváros peremén hatalmas raktárak között, repülők a fejed felett, és akkor egyszer csak, mint egy varázslásra, előjönnek a családi emlékek, megöleled, megérinted már nem élő családtagjaid gondolatban, és végtelen, boldog közelséget érzel velük. Elsimulnak a benned lévő csomók, haragok, és a szeretetet érzed. Úgy méz, hogy folynak a könnyeid.

Utána nap telik napra, csodás vidékeken haladsz, fáradt is vagy, de nem jön semmi. Se egy jelentős emlék, se egy olyan érzés, ami a második napon. És ellátogatsz Fatimába, a nagy kegyhelyre, ami monumentális, gyönyörű templommal, nagyon akarod, hogy ismét közel kerülj az égiekhez, de nem sikerül.

Eltelik még két hét, szép városokkal, óceánparttal és eukaliptusz erdőkkel, és már csak egy pár nap Santiago de Compostela-ig, ahol a zarándokutak összefutnak, és semmi sem történik azokból a csodákból, amiről beszéltek azok, akik már jártak erre. Szép tájak, érdekes emberek, és kultúra, de a várt istenélmény sehol.

- Na, majd a nagy templomban biztos, ahol az összes út összefut, gondolom.

Mikor beérünk egy kisebb városba fáradtan, és társam lepihen a szálláson, én kiülök a térre, ahol a templom is van. Amolyan átlagos templom. Egy olasz család olyan hangos étkezés közben, hogy beordítja a teret, ami mosolyt csal az arcomra. Bemegyek a templomba mise előtt jóval, és csak ülök ott. A falak csiszolatlan gránitból vannak, más hangulatú minden, mint idehaza. Elkezdődik a mise, aminek a szövegéből egy szót se értek...

Ekkor egyszer csak jön egy érzés, és történik velem valami csodálatos. Mintha egy fénykör lenne, egy felülről lefelé szélesedő fénykör, amibe belekerülök. Nehéz leírni, mert egy erős meghatottság érzéssel jár, ez inkább a lényege. Érzem, ez a fénykör Isten szeretete, mégis több, komplexebb ennél. Úgy érzem, az isteni lét megnyilvánulása, Isten lényege ez, egy olyan létforma, egy olyan magas rezgés, amiben most benne vagyok. Mert most megmutatja nekem, hogy benne lehetek. Én döntöttem el, hogy akarok-e, tudok-e benne lenni, vagy kívül vagyok ezen a körön. Érzem azt is, nem úgy van, hogy van Isten, aki szeret, és ez külön két dolog, hanem hogy az Isten lényege, léte a szeretet, a kettő nem elválasztható. Amit tudok a keresztény vallás tanításából, azt itt át is érzem. Mert mi alapvetően Jézus földi létét, annak cselekedeteit a földi ember szemszögéből látjuk. Azonban érezve ezt a szeretetet, megértettem, Jézus miért szeret mindenkit, hiszen ő maga a szeretet. Amikor arról beszél, hogy ne keményítsük meg szívünket, amikor az ő hangját halljuk, erről a körről beszél. Ide beléphetünk, ám nem kötelező. Mert mi dönthetjük el, hogy ennek a sugarában élünk-e, vagy sem.

Aztán véget ért a mise, és visszamentem a szállásra. Ennek a történésnek az intenzitása nem maradhatott meg persze, viszont ami itt a templomban történt, az jelentős hatással volt az életemre. Nagyon sok mindenre más-képpen tekintettem. Azt azért tudni kell, hogy hívő emberként igyekszem azon az úton járni, mely a hívő ember útja. Azonban ez bizony göröngyös, kanyargós, és az ember sokszor találja magát az árokszélen, ahonnan törekszik az útra visszamászni. Úgyhogy számomra ez a történés nem egy út kezdete, hanem Isten segítségével, hogy erőm legyen tovább haladni.

Milyen változásokat is indukált bennem ez a templomi élmény?

Megéltem, hogy Isten létező, és ott lehetünk mellette. Életünket ehhez szabjuk, ne pedig a mindennapok kis harcaihoz, az egymással való viaskodásokhoz. Sokkal fontosabb más, isteni rendezőelvek vannak, ez pedig a szeretet, a másik ember szeretete, segítése.

Ha Isten velünk van, kicsoda lehet ellenünk? Nem kell félni, bármi történik is.

Megéltem ezt a szeretetkört, azt, hogy életünk során sokkal fontosabb a szolgálát, mint az önérvényesítés.

További utamon a Camino-n voltam aztán szebb, nagyobb templomokban, ellenben ez az érzés itt jött, ezen a kis helyen, utána nem éltem ilyenformán át.

Most, a hétköznapiak sodrásában igyekszem nem elfeledni, hanem felidézni, és megélni ezt az Isten-kapcsolatot, hogy ne tévesszem el az utat, jobb ember lehessenek.

Balázs

Jóvá kell válnod

Életem során, akarva-akaratlanul voltam rossz is, követtem el hibákat, bűnöket, és olyankor mindig elfogyott a levegő a tüdőmből, összeszorult a gyomrom, rosszul éreztem magam. Hamar rájöttem, hogy rossznak lenni rossz. Valóban kellemetlen lesütött szemmel, szégyenkezve emberek elé állni, vagy önmagadból kiábrándulva tükörbe nézni. Istennek hála mostanában egyre gyakrabban próbálok jót tenni, és megtapasztaltam, hogy örömteli, boldog érzés önzetlenül jónak lenni. Ha boldog akarsz lenni már itt, a földön és az örökkévalóságban, akkor jóvá kell válnod, önzetlenül jót kell tenned. Egyetlen elkövetett hibámról, bűnömről sem tudok, ami hosszú távon valóban boldoggá tett volna, de a legkisebb virág megöntözése vagy egy őszinte beszélgetés a legcsintalanabb gyerekkel mindig örömmel, fénnel töltötte el a lelkem.

Böjte Csaba testvér engedélyével – Füveskönyv, 2020, 81-82 old.

Az én történetem... még zaklatottan

Hol lehetne elkezdni azt, ami véget sem ért, be sem fejeződött, csak egyszerűen elválták?

Hosszú éveket töltöttem el egy olyan világban, amit nem kívánok ellenségeimnek sem! Menynyire jó a mondás, miszerint: „Mindenkinek van egy téglája a börtönben”. Nos, nekem volt, megsimogattam és maga alá is temetett. Mégis valahogy túléltem a benti lét több mint egy évtizedét.

Aztán megérdemelt jutalmat kaptam. Nyílt az ajtó, amin végre volt kilincs.

Milyen volt az első levegővétele a szabadság birodalmában? Gyönyörű! Tiszta zöld volt az Élet... A fák zölden virítottak rám, madarak csipogtak, az ég azúrkékben pompázott. Ezernyi új és régi illatot sodort hozzám a szél. A napsütés rám ragyogott, szóval az az érzés leírhatatlan. Ez a megérkezés a bezárt világból a nyitott Életbe.

De ne gondolja senki, hogy könnyű kilépni a kapun. Nem tudod mi, avagy ki is vár kint. Azt sem tudod mi a valóságos és ki is vagy te. Mert az idő bent is ment, ha lassan is, és vele te is változtál!

Nehezen írom le én is!

A boldog szabadulási napok elmaradtak, ellenben az, hogy már nem parancsoltak, az megfogalmazhatatlan érzés maradt. Nyár volt, meleg. Egy felejthetetlen megszületése a mostani énemnek! Persze ezernyi átgondolt éjszaka után nem azt kaptam, amit álmodtam. Nem is úgy tör-

tént, ahogyan én kiterveltem. Azonban nem voltam egyedül. Voltak ismeretségek, akiknek köszönhetem, hogy ott tartok ahol vagyok. Volt hol laknom, ahol jelenleg is élek, és lett munkám is.

Nem panaszkodom. Én, aki mindig tudtam erős akaratomnak és kitartásomnak köszönhetően, mit is szeretnék, egy párszor azért térdre rogytam.

Viszont ma már azt is tudom, ha nincs az a buktató, hogyha nem kerülök a zárt világba, tovább tartott volna a bűnös életem, és ma nem élnék, és nem is írnék.

Hogyan alakul most az életem? Dolgozom sokat, igen, priuszoként. Mert aki dolgozni akar az így is tud munkát szerezni és kapni. Nem könnyű. Néha meg is ítélték azt, aki voltam. Azonban ember vagyok, aki hibázott, ám szeretnék ebben az elveszett világban újra másképp és emberként élni.

Azonban a társadalom nem könnyen enged vissza. Ezt pontosan tudom. Kitartás kell, hit és alázat!

Betévedt a szerelem is az ajtón, és ez jó így. Szeretve lenni csodálatos érzés.

Vannak fájdalmak is. Akikkel már nem találkozhatom, mert időközben amíg én bent ültem, ők meghaltak. De a szívembe zártam az emléküket.

Aztán vannak a „nagy barátok”, akik tán csak addig voltak, amíg a pénztárcát látták bennem. Viszont jobb ilyen hazug

„barátok” nélkül élni, mint kép-mutatásban élni avagy mesében szereplőnek érezni magam.

Sok minden idegen most még! A digitalizált világ, az, hogy mindenhová időpontot kell kérni, orvoshoz vagy hivatali ügyintézéshez is.

A megítélés az vegyes az emberek részéről. Azonban nem foglalkozom ezzel. Csak élni szeretnék. Szabadon, boldogan és nem számkivetettként.

Mi a tanulsága a történetnek? Azzal is szolgálhatok. Keresem az utam, önmagamat.

Azonban már nem az vagyok aki régen voltam, és még nem tudom, ki is leszek valójában.

Aki bent van, annak a szabadsága és az élete hiányzik, aki kijött annak meg nehéz meglátni az életet. Agyban kell készülni már bent a börtön rácsos ablakain is túl, az élet napos oldalára. A családra, az erőre, ami benned, benne és mindenki benn ott van! Azokra a történetekre, amik majd várnak a kapun túl, amin most nem látsz még ki Embertársam. De ha majd kilépsz azon a kapun, látni fogod, ahogy van Fény a sötétségben, ahogy simogat a szél, végre érzed az ezernyi illatot.

Csak egyedül rajtad múlik lesz-e szabadon folytatása életednek, avagy inkább akarod a bezártságot megismételni!

Sose felejttem el, az ember gyarló, ám Isten mindenkinek odanyújtja a kezét.....

Mária

...és feltámadott...

Lehetetlen vagy lehetséges, felfogható vagy felfoghatatlan, megmagyarázható vagy egyáltalán nem az... van ami hit nélkül lehetetlen. Az újjászületés is az.

Szerintem egyes dolgok, fogalmak definíciója életünk során tanulható, objektíven értelmezhető, mégis a tapasztalat, a megélés az amitől szubjektívvé válik, érzellemmel töltődik fel és megérthetővé teszi az objektív definíciót számunkra.

Az újjászületés, megtérés, felülről születés váltófogalmak és a megváltás kezdetét jelölik életünkben. Jézus kijelentése szerint az üdvösség első feltétele, ezen a küszöbön mindenképpen át kell lépnünk, hogy kapcsolatba kerüljünk Isten országával (Jn 3,3), így tudjuk csak jelen életünkben valóban megérteni, megismerni Istent. Ez azt jelenti, hogy a gondolkodásunk megváltozik: míg korábban szemben álltunk Istennel és az Ő törvényeivel, most megbékülünk, sőt szívből egyet értünk Vele.

A tékozló fiú történetét nemcsak az újjászületés nagyszerű példázatának tartom, hanem magaménak is érzem. Istenben bízni sokkal ésszerűbb, mint nem bízni benne. Ha nem hiszel, magadra vagy utalva és a földi javak múlandó gazdagságában bízol, olyan örömeinkben, amik a körülmények függvényei és illúziói. Az Istennel való közösségre lettünk teremtve. Elveszettnek érezzük magunkat,

nem találjuk a békét és örömet. Ám ha Istenben hiszel, határtalan örömet és békességet kapsz Tőle, és ez a két dolog Isten akarata számunkra. Krisztus munkája már elvégeztetett, csak annyi a dolgunk, hogy elhiggyük, elfogadjuk.

Az újjászületés beteljesedése egy folyamat. Legelőször abba a bizonyos „belső emberünkbe” kell behatolnia az isteni igazság fény-sugarának. Isten folyamatosan munkálkodik szívünk megnyeréséért, nagy küzdelmet folytat értelmünk megvilágosításáért és az isteni szeretet fáradozik az „elveszettek” megtalálásáért. Ez a határtalan isteni bölcsességgel, türelemmel végzett kereső munka értünk folyik, hogy megnyerje beleegyezésünket és együttműködésünket ahhoz, hogy Isten kiszabadítson minket a bűnből való megkötözöttségünkben. Jézus folyton azon van, hogy elterelje gondolatainkat a bűnről és tekintetünket a végtelen áldások felé fordítsa. Azonban Isten sohasem kényszeríti ránk az akarátát, a választás mindig a miénk, vagy elutasítjuk, vagy elfogadjuk Őt. Rengeteg lépést tesz felénk, viszont azt az egy utolsó lépést nekünk kell megtennünk. Ez a szabad választás lehetősége. Egy példa ezzel kapcsolatban: képzeljük el, hogy két farkas él bennünk, egy jó és egy rossz és azért küzdenek, hogy irányítsanak. Végül az fog győzni, amelyiket etetjük.

Visszatérve, az Atya tehát, megszólítja, ösztönzi az embert, a választási szabadságunk pedig abban érvényesül, elzárkózunk-e ettől a vonzástól, hívástól, vagy engedünk neki.

Ha engedünk neki, akkor Isten tovább fáradozik a Szentlélek belső munkálkodásával, míg beérik bennünk az újjászületés vagy megtérés nagy fordulata.

Ez az isteni igazság nagy felfedezése, melynek eredménye a gondolkodás és életszemlélet ebbe az irányba történő változása. Mégis a világossággal való szembesülés után milyen sokszor választják az emberek a sötétséget, önmagukat és nem az igazságot, mert nem vállalják a változást, az önmagukkal való szembefordulást, küzdelmet. Sőt, elutasítással, támadással, ellenséges szembefordulással válaszolnak az Isten ingyen kegyelméből felkínált szabadulási lehetőségeire. Pedig: „*örvendezés van az Istennek angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén*” (Lk 15,10).

Az újjászületés a hit születése, beérlelődése az emberben, amely akkor valóságos, ha cselekedetben nyilatkozik meg: amikor az ember hirtelen és örömmel adja át magát Istennek. „*És adok nektek új szívet, és új lelket adok belétek...*” (kőszív helyett hús szívet) „*És az én lelkemet adom belétek, ...*” (Ez 36,26-27).

A tékozló fiúban is megfogalmazódott vallomása, végezetül következett a hit cselekedete: „*Felkelvén elmené az ő atyjához*” (Mk 4,20)

A hit fejlődése, beteljesedése egy olyan folyamat, mely szakaszokból tevődik össze. Ezek időtartama egyénekenként és szakaszonként teljesen eltérő lehet, szó szerint meghatározhatatlan. A Szentlélek munkája érzékenyen alkalmazkodik hozzánk,

egyéniségünkhöz, valamint szabad választásainkhoz, amely az egyik pillanatról a másikra ellenáll, vagy enged a mennyei befolyásnak. Nem tudhatjuk, hogy Isten tervében hitünk kialakulásához milyen eseményeket kell megélnünk. Akár rövid, akár hosszú utat járunk be, míg végbe megy az újjászületés folyamata, a végeredmény egyformán értékes és örömteljes.

Isten kereső munkája jelen volt az életemben hosszú éveken keresztül. Éreztem, hogy hiányzik valami. Az ezotériába merültem, és mindig szembe jött velem Isten, mert lényeges dolgoknál mindig Rá hivatkoztak, még ha más nevekkel is illették. Teológiát is tanultam. A Buddhizmus is teret kapott az életemben, a pszichológia is, és nem is sejtettem, hogy mind, mind egy irányba vezet. Sokszor ellenálltam... olykor engedtem. Szenvedtem a múltamtól, amiatt, amiket velem tettem és amiatt, amiket én tettem másokkal. Ez olyan mértékű lelki teher volt számomra, ami áthatotta az egész akkori jelenemet, így a jövőről alkotott elképzeléseimet is. A teljes összeroppanásom, „megsemmisülésem” pillanatában fedte fel előttem az Igazságot, hogy Isten létezik. Ekkor imád-

koztam életemben először teljes hittel. Egy teljesen új világ nyílt meg előttem akkor.

Szerintem csak úgy tanulhatunk meg bízni Istenben, hogy bízunk Benne, mert a hit olyan, mintha közvetlen vonal kötne össze Istennel. Még idő volt, mire megértettem, hinni egyáltalán nem azt jelenti, hogy megoldódott, vagy megszűnt minden gondunk, problémánk. Közel sem. A hit minket változtat meg, nem a körülményeinket, hanem az arra adott „válaszunkat”, úgy hogy : erőt ad a kitartáshoz, erőt a bizalomhoz, hogy Isten velünk van és értünk munkálkodik.

„Mert az Istennél semmi sem lehetetlen” (Lk 1,37)

Szeretettel: Taczman Elek

Pálos gondolatok

Illúzióban élünk, hogyha azt várjuk földi életünkötől, hogy mindenben kielégítse a vágyainkat. Így mindig csalódtok és elégedetlenek lesztek. Amikor döntést hozunk, és elköteleződik valamilyen hivatás, a leendő házastársunk vagy egy közösség mellett, egyben lemondunk a másik útról, a másik közösségről, a másik – összes többi – férfiről, nőről.

Fontos, hogy jól megfontold, mit vagy kit választasz.

Azonban azt is tudnod kell: mindig lesz olyan a hivatásodban, a társadban, a közösségedben, ami nem felel meg az elvárásaidnak; ami nehéz, kényelmetlen, amit el kell viselni. Csak a teljes odaadottság, a végleges elköteleződés hozhat igazi megnyugvást.

Poimén atya mondta: „A felebarát kioktatása annak az embernek a feladata, aki maga egészséges, és nincsenek szenvedélyei. Hiszen mit használ az, ha valaki a másik házáat építi, a sajátját pedig lebontja?”.

(A szent öregek könyve 701.)

Magyarázat:

Magadat tudod szentté tenni. A másikat nem. Neveld magadat, hogy idővel mások nevelésére is méltóvá válj.

(Pálos engedéllyel)

↑	2	3	4	1 5	7 M2	11	14	↑
M1					M			U
2						3		↓
4				5		12		
6				6				
						7		15
						13		
1						9		
8						9		
10					11			
					8			
12						13		
						10		
14			15					

VÍZSZINTES: 1. foszfor jele
2. hatalmat gyakorolni felette
3. érdektelen marad
4. növénynevelés
5. misztérium
6. élősködő
7. liter
8. nagyhagyományú süteményféle
9. szeszes ital
10. állatfekhely
11. nem bent!
12. város Algériában
13. ezelőtt, angolul
14. Ausztria internetes országkódja

15. egy szteroidos bőrgyógyászati kenőcs

FÜGGŐLEGES:

1. kelvin jele
2. am. animációs szit. komédia, 1999
3. mennyei túlvilág
4. zárszerelő
5. tál szélei!
6. török női keresztnev
7. zsanérral ellátott
8. alumínium
9. kálium
10. oxigén
11. névelő
12. tanuló jele
13. vásártér
14. internetes nyelvtanulási applikáció
15. elemi részecske

Empátia, együttérzés.

Ez alkalommal e témában elmélkedünk, osztjuk meg Istentől kapott gondolatainkat, személyes tapasztalatainkat.

Van egy, az empátiához hasonló kifejezés, az egyet érzés, amely nem feltétlenül együttérzés. Szóban is van különbség. Az együttérzés az valami több, mélyebb jelenség. Mindenféleképp azt mondanám, hogy szeretetből fakad. Lelki, szellemi és nem érzéki. Mondok egy példát. Ha tíz ember kiállna télen a -20 fokos hidegbe, akkor kortól, nemtől függetlenül egyet éreznének hideget, és hogy fáznak (ki kevésbé, ki erősebben). De ez még nem együttérzés, ugye? Együttérzést akkor tapasztalunk köztük, ha nem külön-külön mind magával lenne elfoglalva, hogy enyhítse fájdalmát, ugrálva, kezét lehelgetve, dörzsölgetve magát (ismerjük a jelenséget, éreztünk már egyet!?), hanem egymást igyekeznének melegíteni valahogyan.

Együttérezni lehet meleg szobából is, látva a didergőt, és lehet mellette állva - fázva is. Hogyan, mikor lesz az egyet érzésből is látható az együttérzés, az a valami több, mélyebb? Akkor, ha a kint didergőnek megnyitjuk meleg otthonunk ajtaját, a kandallóhoz ültetjük és finom, meleg teával kínáljuk kedves, együttérző szavakkal (bár tettünk szavak nélkül is együttérzésről, szeretetünkről tanúskodik). Vagy a másik esetben, ha mi is kint didergünk mellette, azonban ahelyett, hogy a magunk bajával törődnénk, odamegyünk sorstársunkhoz és a termoszunkban lévő meleg teánkat megosztjuk vele. A szavak itt sem mutatnak sokkal többet empátiánkból. Egyet érzés és együttérzés szemléltetése, lényegének és különbségének bemutatása ez.

Egy másik példa, amely szavakban is megnyilvánul, és kicsit hosszabb kijelentése az Isteni Léleknek és elemzése annak. A Jobb Lator, a Jézus jobbán keresztre feszített példájában kaptam isteni gondolatot, és ezt szeretném megosztani. Amikor az empátia valakinek az üdvösséget hozta.

Jézus mellett még két elítélt szenvedett a kereszten. A történetből kiderül, hogy testi-lelki fájdalmat is elszenvedtek. Egyet érezték. Jézusnál már megismerhettük az empátiát, nála nincs kétség afelől sem. Abban az értelemben sem, hogy mindkét elítélttel együttértett, nem csak egyet érezt velük. Ismerte testi-lelki vívódásaikat, szenvedéseiket. Mivel vállalta, mindkét elítéltnak sorstársa lett. Úgy is, hogy tudta, Ő az egyetlen ártatlan szenvedő köztük. Megszólalt az egyik (testileg) mellette szenvedő cinikusan (ebből gondolom, hogy csak fizikailag volt mellette), és nem éppen jóindulatúan szólt szenvedő sorstársához. Talán ha tudta volna, hogy Ő ártatlanul van ott, és mennyi jót tett mindenkivel, aki bízott Benne, akkor máshogy szólt volna Jézushoz. Azt hiszem tudta, csak nem hitte vagy nem érdekelte annyira és ott sem arról kérdezte, tényleg Ő-e Isten Fia, de kíváncsi se volt rá. Talán nagy fájdalmában és mert félt, utálta elítélőit, a világot, Istent, az ott lévőket, köztük önmagát is és Jézusra is dühös lett, mert hallott Róla, hogy mennyi jót és csodát tett mekkora hatalommal, de nem értette mit keres ott köztük, ha Ő Isten, a Mindenható Fia. Mi, ma már tudhatjuk, azért jött Isten Fia a világba, hogy megkeresse és megtartsa ami elveszett. Jézus együttérző maradt abban a helyzetben is, és nem válaszolt vissza, csendben, türelmesen meghallgatta, hiszen tudta, mi van a másik lelkében (szomorúság, fájdalom, keserűség, düh saját sorsa felett), és nem ítélte el. Mert nem azért jött, hogy elítélje a világot, hanem, hogy megtartsa. Nem bántotta meg, ha amaz méltán szenvedő is volt. Az Úr szelíd, türelmes maradt szenvedései közt is, és tudta, mikor és hogyan kell szólnia mindenkire, személyesen egyenként is. Ugyanis megszólalt közben másik elítélttársa is, először nem Jézushoz, hanem maga alatt lévő szenvedő sorstársához. Mély tartalommal, hittel, szeretettel, és szavaiban megértéssel, egyetértéssel, együttérzéssel. Megdorgálta társát, szégyellje magát, elismervén, hogy ők ketten méltóak a büntetésre, ám nem bántóan szólt, a „szégyellje magát” pedig inkább áldás volt, nem szitok vagy átok. Mert a szégyen bűnbánathoz és azáltal megtéréshez vezetheti őt is. Azok után megtette bizonyosságát a köztük lévő Isten Fiáról is. A Jobb Lator lett az első, aki nyíltan ártatlannak vallotta a világ által elítélt Jézust. Jézusnak ez nagyon jólesett (a prófécia teljesedett be), és amikor társa

empátiával a benne való hitéről is bizonyosságot tett két tanúja előtt, kérvén Jézust, hogy emlékezzen meg róla amikor eljön az Ő országába, aki erre válaszolt is, viszont-szóra méltatva a hozzá szólót. A bal lator amikor Jézushoz szólt, ketten hallgattak, amikor a Jobb Lator beszélt, akkor is ketten hallgattak, de arra Jézus hangosan válaszolt, társalognak, és most a másik hallgatott egyedül. (A cinizmusban is magányos illető a hallgatásában is egyedül maradt). A három közül ketten fájdalmaik, szenvedéseik ellenére is nem akárhogy beszélgettek, miközben a harmadik társuk maradt csöndben. Talán nem épp testi fájdalma, vagy az empátiája miatt, inkább sorstársa „áldása” ért célba nála. A szégyen miatt, amit akkor érezhetett, amikor csöndben hallgatta a másik kettő szavait, beszélgetését és összehasonlította magában korábbi hozzáállásával. Szeretetáldásuk hozzá is eljutott. Jézus válaszát is hallhatta, amelyet empátiával és hittel szóló sorstársa kapott: „Ma Velem leszel a Paradicsomban”. Hirtelen megérezhetett valamit mindabból, mi folyik ott (élő víz folyama) mellette, de addig hiányzott az egyetértés, hit és együttérzés ahhoz, hogy övé is lehessen ez a jutalom, vagy ajándék. Jézus válasza az empátiára, üdvözítő volt neki is. Mert hiszem, hogy a hirtelen elnémult, ám a belsőleg annál hangosabb elítéltnak is üdvösségére lett a krisztusi szó, és megérthette most már ő is, miért jött és miért (kikért) van ott köztük Jézus, a Krisztus, Isten Fia. Ott is, ahol csak elítélt bűnösök szoktak lenni, ott van köztük egy ártatlan jótevő is, és még ott is csak jót tett velük, ahelyett, hogy szintén elítélte volna őket és panaszkodott volna rájuk. (A panasz azt hiszem az lett volna, hogy miattatok kerültem ide és egy gyilkos helyett kell ártatlanul elszenvednem ezeket). Nem, Jézus Krisztus nem mondott ilyeneket. Sőt szavára az addig cinikus is csöndben, lelkében megbánva tettét, megtérhetett. Csak Jézus hallhatta és csak Istentől való hit és empátia, vagy szimpátia segíthet hozzá. Az Ő szava nem tér hozzá vissza üresen. Kegyelmet kapott helyette egy bűnös (Barabás), és még kettő fenn a hegyen, a Golgotán. Története, evangéliuma az üdvösségre időközön át hatolt a mába is. Hiszem, hogy az akkor szabadon engedett is megtalálhatta Jézus helyettes áldozatában a neki is szóló isteni Igét, az üdvözítő Krisztusban. Jézus empátiája egészen máig hatolt és sokakat megmentett a kárhozattól, és vett magához a Paradicsomba, Atyja házába, ahol sok lakóhely van. Jézus mindig egyetértett és együttértett Atyjával, Istennel, és emberléte során megérthette sok földi szenvedés okát is és megkereste mindazt, ami elveszett, elvégezte üdvözítő munkáját tökéletesen. Köszönjük Jézus, áldott Isten és Szentszellem, Szeretet.

Mely példával kezdtem ezen írást, hogy mit tegyünk mi, ha nagyon hideg van, vagy forróságtól szenvedünk (beleértve az egész teremtett Földet és

rajta lévőket)? Álljunk dideregve magunkban és hidegen, cinikusan nézzük sorstársaink szenvedését, szidva mindent és mindenkit, vagy együttérzően viselkedjünk és viszonyuljunk hozzájuk is, nemcsak önmagunkhoz? Hogy is kell ezt? Tanultunk a három szenvedő elítélt esetéből?

Reméljük igen, és tudjuk merre és hogyan tovább, de ha mégsem, legalább azt, kihez érdemes fordulni.

Együttérző szeretettel: Sándor

Amikor megkérdezik tőled, hogy
„Mi a fontosabb: imádkozni
vagy a Bibliát olvasni?”,
kérdess vissza:
„Mi a fontosabb: a belégzés
vagy a kilégzés?”

Kívülről látva!

Magamat látom, ezer arcomat,
egyik ordít másik hallgat.
Idézem lelkem torka lepleit,
mely az olvasót elkábítja itt.

Felém száll a szép emlék sereg,
s a film kicsit gyorsan pereg.
Feltűnik sok tiltakozásom,
egy vágyra ezer odaadásom.

De lelkem lepleit nem szeretem mégsem,
ki engem szeret én is imádom.
Elismerem, bár nem túl egyszerű,
magamat fentről látni nagyszerű.

Sosem kellett még így magasba szállni,
s magam elvesztve magamra találni.
Sosem kellett bemutatnom magamnak engem,
mert eddig mást s nem magamat kerestem!

Eddig létem talán tévedés.
Hol most vagyok lenne a számvetés?
Kérdéseimre választ én már nem keresek,
hisz a válasz mindenre úgy is én leszek.

Tudom e vers bolondság, álom, tán hiba,
de beavattam lelkem saját titkaiba.
Ne aggódj lelkem! Titkod el nem árulom,
hisz ezer lepled a sírig hordozom!

Macsinga Tamás

Változás és újjászületés

Az életünk során többször változunk. Van úgy, hogy kényserből, mert a körülmények úgy hozzák, és van úgy, hogy én magam is meg akarok változni.

Én magam is több változáson mentem keresztül, de egyszer láttam egy jelet és tudtam, most jött el az én időm.

2017-ben találkoztam egy csoport civil emberrel a B.V. beszélő helyiségében. Akkor még keveset tudtam a Mécses Szeretetszolgálatról. Tibor atyától sok jót és szépet hallottam a csoportról, de nem vettem komolyan. Azt mondta: „A csoport minden tagja kedves, segítőkész, nem kérdezi ki voltál és mindent megtesznek, hogy Jézushoz elvezessenek.” Ez egy szép álomkép lett előttem. Mégis volt bennem kétség is. Azt gondoltam, nincs, vagy kevés ilyen ember van, aki a börtönben lévő embernek segíteni akar.

Azt azért meg kell itt említenem, senkit nem akarnak megtéríteni akarata ellenére, sőt, a nem vallásos fogvatartottakkal is ugyanolyan szeretettel beszélgetnek, leveleznek a legkülönbözőbb témáról, mert nem a térítés a céljuk, hanem az emberi kapcsolat a bűnt elkövető emberrel, a lelki segítségnyújtás, a mellénk állás. Emberszámba vesznek minket mindentől függetlenül, és ugyanezt kéri tőlünk is.

A véleményem 2017.12.23-án megváltozott. Meg akartam változni és tagja szerettem volna lenni ennek a közösségnek. Évente lejöttek hozzánk beszélgetni, egyre sűrűbben.

2020-tól a Covid alatt több alkalommal részt vehettem a közösségi online találkozón és minden alkalommal megerősödött bennem az érzés: Ezért a szeretetért érdemes megváltozni.

Saját tapasztalattal átéltem a Mécses közösség minden szeretetét és törődését. 2020 decemberében kaptam egy levelezőtársat és az első levelét.

Ezek után a változásom érezhető volt a környezetemben is. A hitem megerősödött, az imáim megváltoztak, a kérések helyett a hálaadás szerepelt. Nem törődtem a körülöttem lévő problémákkal. Levelezőtársam több olyan történettel segített ebben, mint pl. Teréz anya gondolatai. Hatalmas lelki erőt nyújtott a „Nem adom fel” gyermekcsoport, akik megvigasztalni jöttek mihozzánk a börtönbe. Azóta a nap óta minden napom úgy indul, hogy hálát mondok az Úrnak minden napomért és a közösségünkért.

Az én újjászületésem minden személyes találkozón megtörtént és megerősödött.

A Nagy Újjászületésem 2023. 12. 23-án volt.

Ezen a napon személyes találkozó volt a kápolnában. A közösség egy kört alkotott. Az ülésrend: egy fogvatartott és a levelezőtársa piros pólóban, megint egy fogvatartott és levelezőtársa piros pólóban a kör bezárultáig. A hangulat az egekben volt, főleg a játék után. A témakör: Pásztorjáték, válassz egy személyt, vagy tárgyat ami Betlehemmel kapcsolatos. Az én levelezőtársam, Mária vizeskorsóját, én pedig a Csillagot választottam. Azon a napon a szívemben éreztem a csillag fényét.

Beer Miklós püspök atya is köztünk volt. Úgy alakult az ülésrend, hogy mellém ült le, amit nagy örömmel tartottam. Két angyal között egy bűnbánó ember ült. Azt mondta az egyik ajándék után: „Laci, ez az Igeszakasz a kedvencem a Bibliában (Lk 4,18-19). Akkor éreztem Jézus jelenlétét, amikor Püspök atya a nevemen szólított. A levelező társam mosolya minden érzésemet a közösségünk felé megerősítette.

Az a nap Isten jelenlétével telt el és az a karácsony nem ért véget. Az új évben is bennem élt minden nap új élményekkel. A levelezéseink, a közösségi beszélőink, a személyes találkozásink mind megerősítik a szeretetemet,

hogy minden napomat a karácsonyi szeretetben éljem. Hála és köszönet a Mécses vezetőinek, a tagjainak és az én levelezőtársamnak. Nélküle csak egy fogvatartott lennék. De vele/veletek Isten gyermeke vagyok, hittel, szeretettel és békességgel.

A múlt év találkozási mind megszépítették újjászületésem, mert tudom, hogy a piros pólós Angyalok figyelnek rám és minden mosolyukkal Isten elé kísérik.

A tavalyi, 2024-es karácsonyi játékra én a közös, képzeletbeli karácsonyfára angyalt hoztam, hogy soha ne feledjem el: mennyi mindent köszönhetek a Mécses Szeretetszolgálat tagjainak és minden fogvatartottat emlékeztessen arra, hogy van egy személyes őrangyala piros pólóban.

Mivé lettem az újjászületésem után? Sokszor kerestem az Urat. Vajon hol van? Kérdeztem, mikor nem értettem valami eseményt. Ez olyan, mint amikor keresem a szemüvegemet és ott találok a homlokomon. Nem figyeltem eléggé. Főleg aggodtam addig, mert Jézus mindig velem volt.

„*Ime én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*” (Mt 28,20). Ezt a felismerést éreztem a találkozón és ebben az én levelezőtársam legnagyobb segítséget nyújtotta. A Szentlélek megnyugtatja a lelkeket és emlékeztet, Jézus a szívemben él, ott megtalálom.

Való igaz mind az, amit Tibor atya mondott a Mécses Szeretetszolgálatról. Én is megtapasztaltam a személyes kapcsolatomban és minden napom egy új csodával kezdődik.

„*Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást ahogy én szeretlek titeket.*” (Jn 15,12).

Imádkozunk azért, hogy Krisztust tükrözzük vissza minden nap!

B. László

Mamára várva

(Anyák napi vers)

Már egy hete,
hogyan hónapok és évek,
Rád gondolkodom Mama!
Patyolatlemlékek dunnájába búj-
va,
elkerül az álom,
keresem a hangod,
sehol sem találom...
Foszlányfakó kontyod elbomlott
az égen,
napsugaras ősz fon,
hogyan szeretted régen...
Aranyalma érett, ezüstdió rop-
pant,
ibolyaillatos zsebkendőbe loptam
át a titkot,

amit csak te meg én,
csak mi ketten értünk,
nem hallasz Mama?
Kopik az emlékünkhöz...
Egyedül maradtam,
ígert mondtál rám,
az első pillanatban.
Azt akartad legyek,
lettem aki vagyok,
fájdalmasan tied,
de homlokomon ragyog a
jel, hogy úgy szeretted,
mint a nap vigyáz a földre,
holdsarló mosolyog csorba víz-
tükörre.
Azt is láttad bennem,

amit nem sejtettem,
ki is vagyok Mama?
Jaj elfelejtettem...
Öledbe kuporgó Dióbél királyfi,
helyett ma vak dió,
úgy szeretnék hinni.
Hinni amit hittél,
látni amit láttál,
Lenni aki voltam,
csodálatos kincstár.
Tépázott hiteknek ölelő otthona,
leszek, mert szeretlek!
Gyere haza Mama!

Édesanyám emlékére
Dr. Eiterer Péter

Egy testvér megkérdezte József atyát

Egy testvér megkérdezte József atyát: „Mit tegyek? Hiszen sem a bajt nem tudom elviselni, sem pedig munkálkodni nem tudok és szeretetet adni.” Erre azt mondta neki az öreg: „Ha ezek közül egyet sem tudsz megtenni, legalább őrizd meg lelkiismeretedet minden gonosztól felebarátaiddal szemben, és üdvözülni fogsz!”

(A szent öregek könyve 387)

Magyarázat:

Lehet, hogy felismerted már embervoltod alapvető esendőségét, gyengeségét, bűnre való hajlamodat. Lehet, hogy összetört már benned a magadról alkotott kép: milyen jó ember vagyok, tökéletes férj/feleség/szerzetes vagyok, erős vagyok, meg tudom oldani a problémámat... Lehet, hogy találkoztál már önmagad realitásaival, és azt gondold: „Semmiben nem vagyok igazán jó. Mit tudok adni? Mi értelme az életemnek?” József atya válasza örömhír, ugyanakkor kihívás: ha kevésre is vagy képes, tedd meg, ami tőled telik! Ne ragadj bele az önsajnálatba! Istennek van számodra terve. Keresd Istent itt és most! Keresd a módját, hogy a mai napon, ott ahol vagy, mit tudsz tenni, hogyan tudsz szeretni? Lehet, hogy csak annyit, hogy nem engedsz szabad utat a haragodnak, önzésednek, vagy csendben imádkozol embertársadért. Ha ezt meg tudod tenni, már szeretsz...

Pálos engedéllyel

Kovács Mihály alkotása

A keresztség jelentése számomra!

Életünkben igen fontos, meghatározó döntés a keresztteljesítés. Gyermekként ebben nem igazán van döntésünk, ugyanis legfőképpen a szüleinken múlik, hogy meg leszünk-e keresztteljesítve avagy sem. Az én személyes véleményem és meggyőződés az, hogy már gyermekként legyünk megkereszteltek. Ha ez bármi oknál fogva elmarad, felnőttként sem késő meghozni ezt a döntést, csupán elszántság és erős akarat kérdése az egész. Jómagam három hónapos koromban lettem megkereszteltek, melynek végtelenül örülök is, mert ezzel jogos tagjává váltam a Katolikus Anyaszentegyháznak, ami jó dolog!

Gyermekként nem voltam tisztában azzal, miért is fontos dolog a keresztteljesítés, ám felnőtt fejjel már tudtam, hogy igenis fontos jelentőségű dologról van szó. Sajnos a mai világban azt tapasztalom, nagyon sok ember él a földön aki nincs megkereszteltek, ezáltal Istentagadókká válnak, sőt, nem is ismerik a teremtő Jó Istent! Ez nagyon nem jó dolog, mert ha még csúnyán is hangzik, ki kell mondanom azt, hogy ezek az emberek szerintem könnyebben a Sátán karmai közé kerülhetnek! Ezzel nem akarok senkit megbántani, távol áll tőlem!

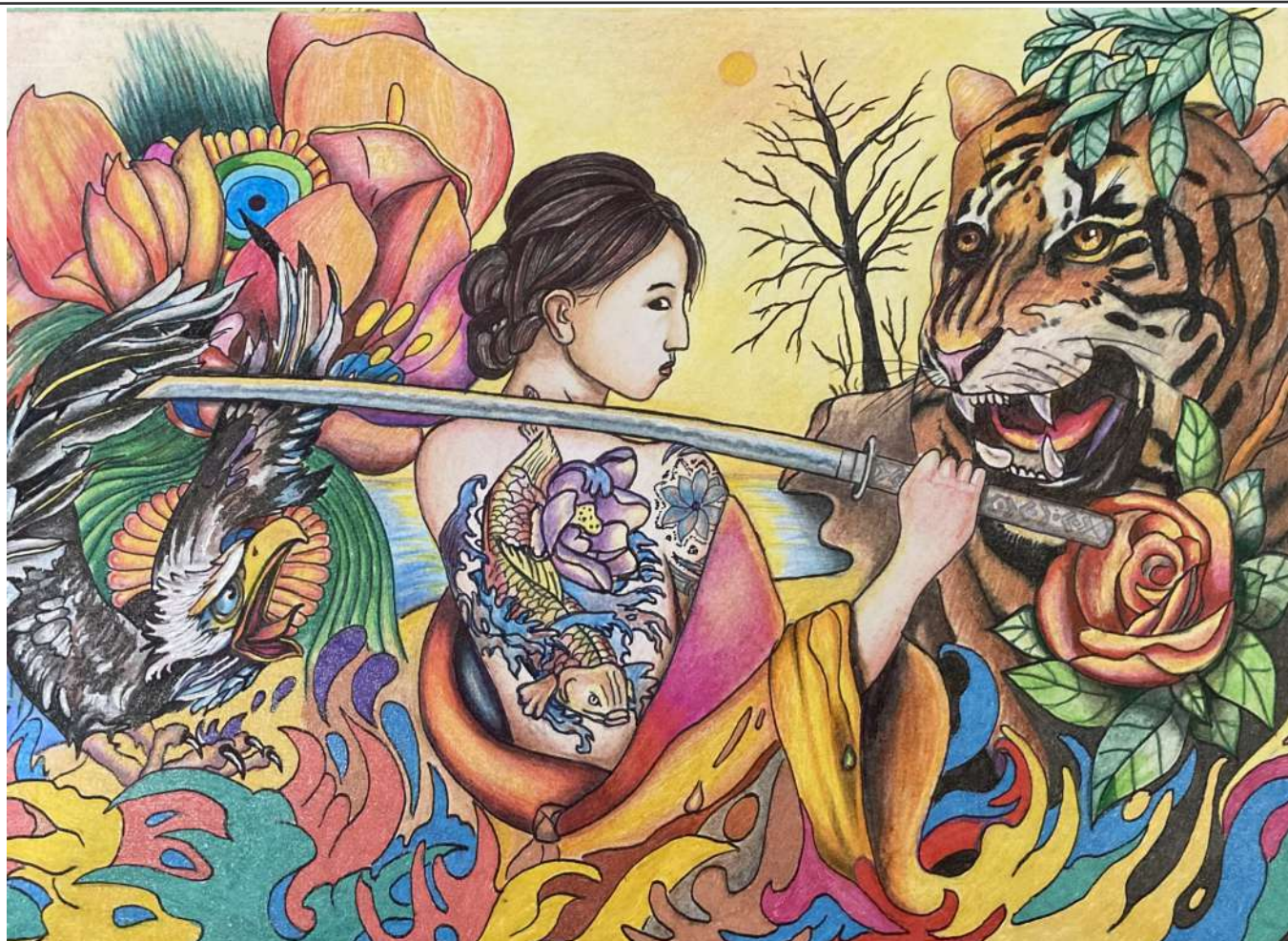
Nem tudom mi az oka annak, hogy nem lettek

megkereszteltek és felnőtt korukban sem léptek erre az útra. Számátalan oka lehet, ez olyan, mint egy többismeretlenes egyenlet. Nehéz feladat a keresztteljesítésre rászálni magunkat, azonban nem lehetetlen, csupán elhatározás kérdése!

Rengeteg embertársam keresztteljesítésének voltam tanúja az elmúlt években, és örömmel tölt el az, hogy önszántukból, kényszerítés nélkül léptek erre az útra! Láttam azt, hogy a keresztség által hogyan, miként születtek újjá ezek az emberek. Leszámoltak az addigi bűnös életükkel és egy új tiszta életet kezdtek a keresztség mint szentség által! Egy keresztteljesítő alkalmával érezni lehetett azt, ahogy a Szentlélek munkálkodik, árad a szeretet. Ugyanakkor érezhető az is, hogy a Sátán ilyenkor még jobban tombol mint általában, ugyanis hatalmas gyomrost kapott azáltal, valaki a keresztséget választotta, így egy szolgálóval kevesebb maradt neki, viszont eggyel több szerető követője lett az Úrnak! Kíváncsi, mindenki ismerje fel azt, hogy mennyire fontos a keresztteljesítés, és merjen belevágni a keresztteljesítésbe, aki még nincs megkereszteltek!

Isten áldása szálljon mindannyiunkra!

Szeretettel: Red Fox

Páva Sándor alkotása

Rönkök, hasábok

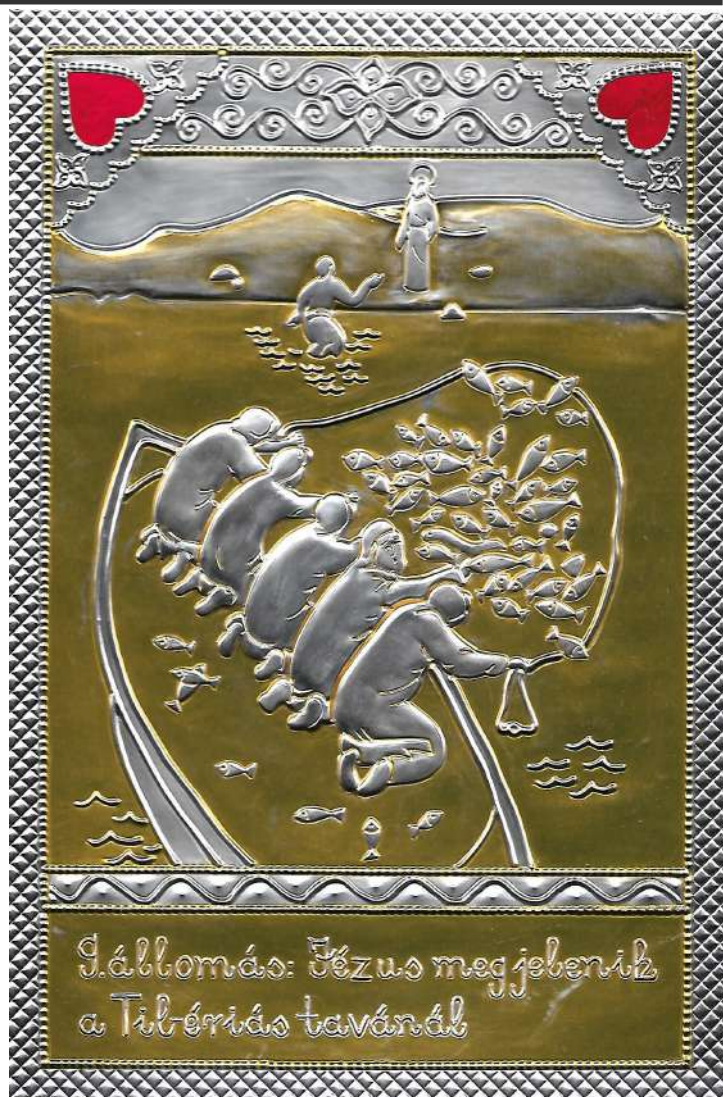
Olyan máglya lennék,
Aki megválogatja az áldozatot.
A teher alatt összeomlanék,
Nem vállalva a kárhozatot.
Még imáit elrebeci, megvárnám,
Majd köteleitől megszabadítanám.
A pribékek dühönghetnének,
Nem szabadulhat az eretnek!
A kínpók tanakodnának,
Utasításokat osztogatnának.
Hozzanak másik rönköket!
Építsenek egy új tűzfészket!
Másnap, mire a Nap felkel,
Ennek az embernek égnie kell!
Mikor látnám a hóhér kezében,
Hogy a fáklya fellobban,
Fásult közönnyel szemében,
Az ágakhoz érinti unottan,
Magasan az égre néznék,
Majd magamba roskadnék.
Semmit sem értem el...
Ezért magamat égetném el!
Vagy... magam fölé felhőt vonnék,
A zivatar hadd záporozzék.
A feltornyozott hasábok,
A csupa nyírkos farakások,
Az összegyűjtött újabb ágak,
Csak füstfelhőt okádnának.
Hiába kerestek új rönköket,
A vizes gallyak csak füstölnének.
Ebben a mészárlásban
Én részt nem veszek.
És az új máglya is Én leszek!

Lenhardt Mihály

Anna - 8 éves
rajza

(szülői
engedéllyel)

Kovács Mihály alkotása

Szemben

Tükörbe nézz, ott van az ördög:
ez az arccsont, ez a szemöldök,
az üveges üres tekintet,
ami belülről figyel minket,
fészket rakott a koponyában,
tőle mozog a nyelv a szájban,
nélküle a test összetört rög:
tükörbe nézz, ott van az ördög.

2.

Tükörbe nézel, ott van Isten:
pórusaidban, sejtjeidben,
csak működik benned nyugodtan,
nem bámulja magát, csak ott van,
nem kér, nem szólít, nem nevez meg,
nem mondja azt sem, hogy szeretlek,
mert nem vagy és a tükör sincsen:
tükörbe nézel, ott van Isten.

Szabó T. Anna
(a költő engedélyével)

Újjászületésem első felismerései...

Az újjászületés Krisztusban minden embernek mást és mást jelent. Ahány ember annyi élethelyzet, annyi sors, viszont egy-egy valami mégis közös, a Megváltó Jézus Krisztusunk.

A hit, a Jézus Krisztusba vetett hitem alaposan megváltoztatta gondolkodásomat, napjaimat, a kapcsolataimat, mondhatni: az életemet!

Sokszor támadnak a hitem miatt, és azt várják, hogy elbukjak, végre odaszólhassanak gúnyosan, na ez aztán a keresztény élet, a hívő élet!

Ám nem bánom, sőt, kifejezetten élvezem azt, amikor Krisztus kiemel egy ilyen nehéz helyzetből, amikor újult erővel, még jobban tudom szolgálni az Urat alázattal, és igen, az alázat azt is jelenti, felvállaljuk, hogy bűnt követtünk el, mert nem vagyunk hibátlanok.

Az újjászületésem napja egy átlagos nap volt, mint a többi vasárnapi alkalom a gyülekezetben, ellenben mégis valami változás elkezdődött bennem.

Szemmel látható csodák nem történtek a megtérésem, a vízkeresztségem alatt, ám belül valami elkezdődött. Mondhatni, megszületett bennem a lelkiismeret. Éle-

tem régi időszakában sok-sok rossz dolgot elkövettem, és nem volt lelkiismeretfurdalásom miatt, vagyis lehet, hogy utólag megsajnáltam, de nem azt, ami történt, amit tettem, hanem azt, hogy lebuktam.

Mára már akkor is jelez a lelkiismeretem, ha nem olvasom el az aznapi igét időben, vagy amikor este nem imádkozom, vagy amikor nem jól reagálok le bizonyos dolgokat, és még számos dologban, amikor nem a megfelelő módját választom a kommunikációnak. Viszont ez egy folyamat, folyamatos fejlődés, tanulás az Úrral, amiben, ha elbukom is, Ő felelemel, a kezemet fogja és támogat az úton, amit nekem szánt.

A régi hálátlan életem egy háladó életté vált, aki mára nem kineveti a keresztényeket, hanem tiszteli, és megpróbál segíteni nekik, akár egy-egy jó szóval, egy kedves mosollyal, egy biztató, bátorító beszélgetéssel.

Megtanultam, nem csak akkor kell hálát adni az Úrnak, amikor minden rendben van és jól mennek a dolgaink, mert akkor könnyű; akkor is hálát kell tudni adni, amikor nehéz az élet, amikor úgy érezzük, hogy magunkra maradtunk a bajban.

A rendszeres ima, a személyes kapcsolat az Úrral nagyon fontos a hitünk fejlődéséhez, megéléséhez...

Evekig bennem volt egy vágy, hogy egy olyan társat adjon a jó Isten, akivel mindenről tudunk beszélgetni, levelezni. Majd elkezdtem érte imádkozni, és mára bátran mondhatom, Isten megadta ezt a kérésemet, és egy mély lelki kapcsolatra találtam benne.

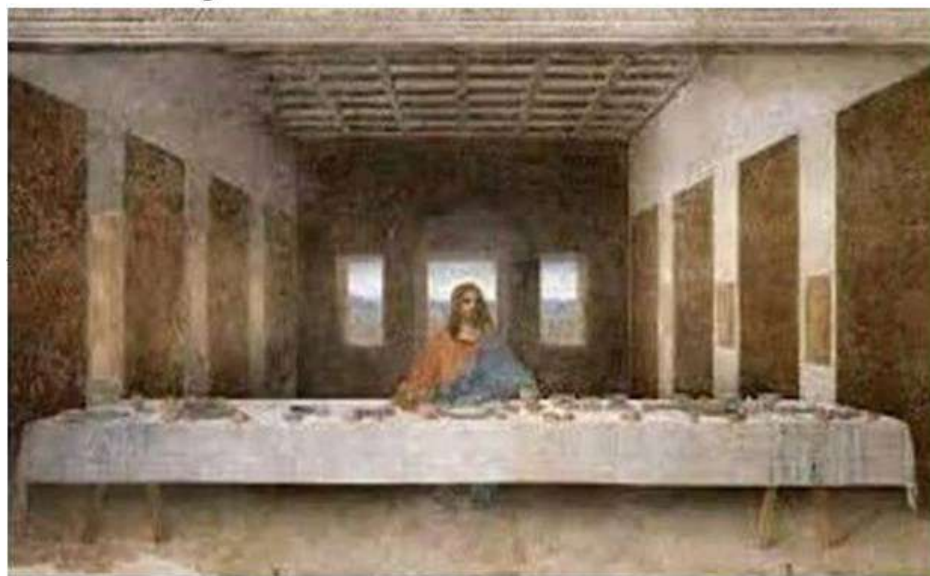
A legnagyobb dolog az életünkben az, ha Jézus Krisztus elé visszük az embertársainkat, a közbenjárásunkat, az imáinkat.

Arra kérem a jó Istent, adjon bölcsességet, rálátást arra, észrevegyük azokat a lehetőségeket, amikor mások felé is tudunk szolgálni; adjon felismerést, hogy mikor van valakinek szüksége az Úrra, de még nem mer beszélni róla. Adjon lehetőséget, hogy meglássuk a keseredettség jeleit magunkban és másokban egyaránt, valamint arra kérem a jó Istent, adjon bátorságot, kitaratást, hogy odamenjünk és hirdessük az embereknek az evangéliumot.

A názáreti Jézus Krisztus hatalmas és szent nevében: Ámen!

Görcsi Norbert

Ki akarjuk fizetni mi is a számlát Jézussal?

Sose nélkülöd!

Jézus!

Veled egyedül!

Egyedül veled!

Jézus!

Jézusom!

Sose nélkülöd!

Érted!

Sose nélkülöd!

káté (Tamás)

Mégis

„Csak egyszer az évben, de egyszer mégis, a világ, melynek fölragyogni látjuk hatalmát, önmagát feltárja valamiképpen. A virágok kinyílnak, a gyümölcsfák és virágaik kipattannak, a fű és a gabona növekedik. Hirtelen élet-erő és rejtett élet buzog föl, mit Isten az anyagvilágba helyezett.” (Newman bíboros)

A természet minden évben újjászületik, a bíborosnál látványosabban én sem tudom megfogalmazni. Szinte érzem a mandulafákat, látom az aranyesőt kibomlani. Az előző év mintha nyomtalanul eltűnt volna, de nem, az évgyűrűk tanúskodnak erről. A tavasz minden évben eljön, eljön a húsvét is, attól függetlenül, hogy készülünk-e rá, de sokaknak csak egy hosszú hétvége, amin sonka van tojással, másoknak Krisztus feltámadása, ami elővételezi a miénket is.

Az én életemből sem tűnik el nyomtalanul az újjászületés előtti idő. Az újjászületésről először a keresztségem jutott eszembe, ám arra nem emlékszem. Bizonyára cuki voltam nyolc hónaposan. Annál jobban fel tudom idézni a gyónásaimat, amikben rendszeresen újjászületek. Lényeges különbség a természetes tavasszal szemben: csak akkor jön el az én megújulásom, ha én is akarom. Egyébként örök ős vagy örök tél. Csend és hó és halál. A gyónás nagy lehetőség visszatérni Istenhez, ezekben azt mondja Isten a gyóntatón keresztül, hogy amit tettél, többet már ne bántson. Tiszta lappal indulhatok újra. Nem olyan tiszta lappal, ami előzmény nélküli vagy radírozott, hanem mint amikor egy jegyzetfüzetben a sok firka és kosz után lapozunk egyet. A firka meg a kosz ottmarad, amit tettem, meg tettem, azonban kapok egy második, harmadik, sokadik esélyt az újrapróbálkozásra.

„Kaptam apukától egy radír-

gumit, szép zöldet. Ha ceruzával írok valamit, és el akarom tüntetni, csak jól, jól, jól meg kell dörzsölni: és volt írás, nincs írás. Mint a varázslatban. Csak nagyon kell vigyázni: nem szabad túl sokat radírozni vele, mert kilyukad az írka. De én olyan csodálatos radírt szeretnék, amivel nemcsak azt lehet kiradírozni, amit leírtam, hanem azt is, amit kimondtam. Mert ha volna egy ilyen radírom, akkor kiradíroznám, hogy Ferinek azt mondtam: te utálatos hülye. Meg: te irigy kutya. És azt is kiradíroznám: nem fogok játszani veled, és add vissza a focimat! De az ilyen csodálatos radírgumival se szabad nagyon sokat radírozni, nehogy kilyukadjon a barátság.” (Fehér Klára: A csodálatos radírgumi)

Kilyukadhat-e a barátság? Igen! Máshol fonalhoz hasonlítják, ami elszakadhat. Lehet újracsomózni, de a csomó megmarad. Viszont az igazi barátság csak erősödik a kölcsönös sebződésünk által. Bár nincs sok tapasztalatom, szerintem csak az rombolhatja le végleg két ember kapcsolatát, ha az egyik fél nem hisz abban, hogy mindketten változhatnak. Hogy lehet még újjászületés. Még neki is, még nekem is, még a kapcsolatunknak is.

Nekem az egyik főnökömmel való viszonyom romlott meg. Engem bántott az a sok szenvedés, amit rajta keresztül kaptam évekig. Egy alkalommal ezen gondolkodva rájöttem, hogy ostobaságot csinállok. Még mindig hordom azt a terhet, amit ő rakott rám, bár már régen otthagytam. Nagy levegőt vettem, leírtam pár dolgot, amit igazságtalannak

éreztem, és odaadtam. Behívott, és bocsánatot kért. Előtte sose tett ilyet. Azóta sem vagyunk puszipajtások, ellenben már tudom, hogy más ember, mint öt éve, s én is megváltoztam.

Szeretnék-e újraszületni, valóban tiszta lappal kezdeni? Nem. Jancsi fráterka, az Isten rabjai hőse, egy szép lilomot nevel Margit (későbbi Szent) sírjára. De tél van, még nem találták fel az üvegházat, ezért az egyetlen meleg helyen nődögél: a trágyadombon. Így van az én életemben is. Sajnálom, hogy sok fájdalmat okoztam, és rengeteg sebet kaptam. Mégis... ha nem lenne ez a sok szar, a legszebb virág sem nyílna rajta. Isten a sebeinken keresztül tud megérinteni, a fájdalmainkon keresztül meghívni. Ha jobban belegondolunk, a Megváltás is az ösbűnnel kezdődött, s a legsodálatosabb dolog lett belőle. Ezért énekeljük Húsvét éjszakáján Ádám és Éva bűnéről: Ó, szerencsés vétek, hogy ilyen hatalmas és fölséges Megváltót kívánt és érdemelt!

Réka

Dr. Eiterer Péter alkotása

Egy feltételezett emlékirat Ecce Homo - Íme az ember

Száműzetésem helyszínén, a galliai Viennában tengetem nyomorult életem hátralévő napjait. Itt vetem papírra azt a nem egészen három napos eseménysorozatot, amely teljesen megváltoztatta, gyakorlatilag tönkretette az életemet.

Kettétörte a katonai pályafutásomat, elszakított a Birodalomtól és a feleségemtől, valamint elvette az önbecsülésem is. Szerencsecsillagom nemhogy leáldozott, hanem hullócsillagként zuhant a mélybe, ahol már hallom Cerberus csaholását. Egyedül maradtam. Én, akit az istenek kegyeltjeként tartottak számon, de a Párkák másként gondolták. Más irányba fonták életem fonalát. Csak a szenvedés maradt, valamint a Nemezisként kísérő tekintet, amely védekezés és egyetlen vádoló szó nélkül élte át kínszenvedéseinek legmélyebb pillanatait is. Engem sem vádol, bár megtenné, úgy talán könnyebben tudnám elviselni az állandó jelenlétét. Ha nem lennék biztos benne, hogy halálom után újra találkoznom kell vele, már rég véget vetettem volna a szenvedéseimnek. Legszívesebben beleülnek egy kád forró vízbe, és felvágom az ereimet, de ehhez is gyáva vagyok, még az állandóan kísértő árnyéknál is jobban rettegek az újra találkozás lehetőségétől. Pedig érzem, tudom, hogy ez elkerülhetetlen. Nincs menekvés, döntésem következményeit hatalmas teherként cipelem nap mint nap. Csak a szenvedés maradt, és ez az istenek által is elhagyott kegyetlen állapot.

Mennyire másként indult az életem. A germán törzsek ellen vívott háború indított el katonai pályámon. Mars támogatása révén egyre nagyobb megbecsülésben volt részem, így figyelt fel rám a Császár is.

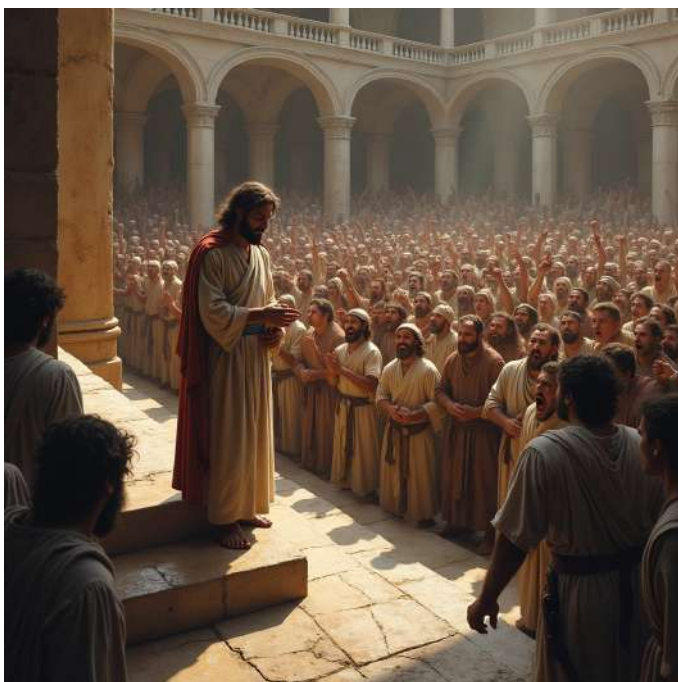
Rám, egy felszabadított rabszolga fiára. Vénusz is rám mosolygott, csókjának földi megtestesítőjeként Augustus császár unokájának Claudia Proculának kegyeit nyertem el. Ráadásul hozományként Júdea helytartója lettem. A kemény katonai élet megtanított arra, miként kell elbánni a Birodalom ellenségeivel. Igen, a zsidók ellenségünk. A mai napig csak a gond van velük. Kemény voltam velük, ez igaz, de mi mást is érdemelt volna egy ilyen örökké elégedetlen, lázadó népség? Nem tisztelik a Császárt, lenézik isteneinket és gyűlölnék minden rómat.

A Rómát ért atrocitások miatt elrendelt megtorló intézkedéseim sajnos tovább növelték a feszültséget, ehhez járult még a felfokozott ünnepi hangulat is. Ilyen körülmények között virradt fel az a nap, melynek reggelén a szolgám jelentette, hogy a zsidók egy jelentős méretű csoportja kíván találkozni velem.

Mivel általában még a palotám környékét is elkerülték, így biztos voltam benne, nem mindennapi események következhetnek. Meglepődve láttam a vallási vezetőket, élükön a főpappal. A főtanács tagjai közül is sokan ott voltak, ők fogták közre a megkötözött foglyot. A díszes társaságot hatalmas felheccelt tömeg kísérte. Ahogy jobban megnéztem a foglyot, azonnal tudtam, ő az, akiről már sokat hallottam. A felé áradó ellenséges hangulat ellenére nyugalom és szelídség volt rajta. A Júdeában eltöltött szolgálati időm alatt sok gonosztevőt láttam és hallgattam ki. Elég ítéletet hoztam meg ahhoz, hogy felismerjem a vádak képtelenségét, me-

lyekre nem is reagált. Meg is kérdeztem tőle, miért nem védi magát. Nem felelt. Szótlansága sértette az önérzetemet, de tudtam én hogyan kell bánni ezekkel: „Te vagy a zsidók királya?” - kérdeztem provokálva. „Te mondad?” - válaszolta. Nem ilyen válaszra számítottam. Nem is tudtam, hogy miként reagáljak szavaira, ezért inkább a vezetők felé fordultam. A tanúkból áradó rosszindulat, hamisság és képmutatás, a vádak összevisszasága egyértelműen mutatott számomra az igazságot. Újabb kérdésekre már a fogoly is reagált, az igazságról kezdett el beszélni nekem. Szavai felkeltették az érdeklődésemet, miközben tekintete tűzként égette testem minden porcikáját. Úgy éreztem, egyenesen a vesembe és a szívembe tekint, és nem titkolhatok el előle semmit.

A zsidó vezetők jó érzéssel felismerték a fogoly iránt feltámadó rokonszenvedést, és elkezdtek tovább tüzelni a tömeget, ami nem volt túl nehéz feladat. Így akartak nyomást gyakorolni rám. Csak én hagyhattam jóvá a halálos ítéletet, szóval szükségük volt rám, ezért is jöttek ide hozzám. Hozzám, akit általában mint egy leprást kerültek el eddig. Tanácstalan voltam, ám a zúgó tömeg akarata ellenére segítettem a megoldásban: a galileai.

A tartomány kormányzója az ünnepi időszak alatt itt volt a városban. Tudtam, hogy Heródes is érdeklődik a fogoly személye iránt, mert beszélgetéseink során többször is szóba kerültek a körülötte zajló események. Gondoltam, két legyet is üthetek egy csapásra. Egyrészt a döntés kellemetlen terhe és esetleges következményei lekerülnek a vállamról, másrészt pedig az egyre jobban elmérgeződő viszonyunkra is jó hatást gyakorolhat a gesztus. Legalább ez utóbbi megvalósult, de a fogoly sorsáról ő sem volt képes dönteni, így visszaküldte hozzám.

A feleségem üzenete sem könnyítette meg a

helyzetemet, nem is értettem. Én voltam a döntéshozó, nekem kellett kimondanom a végső szót. A lélegzétvételnyi szünet mégis segített, mint a villám csapott belém a felismerés: ünnep van. És így a helyi szokás szerint lehetőségem volt kegyelmet gyakorolni. Egyértelműen őt kellett elengednem, és mivel a vezetők véleménye nyilvánvaló volt, így szándékosan a tömeg felé fordulva ajánlottam fel a választás lehetőségét. Nem véletlenül választottam Barabbást, a lázadót és a gyilkost, aki a környéken garázdálkodott, és így az egész város fellélegzett amikor elfogták. Hibáztam, mert számomra elképesztő módon mégis őt akarták. Sokkoló volt a határozott válasz. „Mit tegyek Jézussal?” - kérdeztem a feltűzött tömeget. Feszítsd meg, üvöltötték. „Mi rosszat tett nektek?” - kérdeztem őket újra. A tömeg örvénye egészen megdöbbentő volt. Feszítsd meg, üvöltötték újra. A fogoly szótlanságát és a védekezés teljes hiányát gyengeségként értékelték, és már nem lehetett megnyugtatni őket, vért kívántak.

Bizonytalanságomat leplezve, és talán némi időhúzó szándékkal adtam ki az utasítást a korbácsolásra. A kegyetlen büntetés szinte minden esetben

lehűtötte a kedélyeket. Az áldozat látványos és nyilvános szenvedése, gyakorlatilag megkínzása, a legvérmesebbeket is ki szokta elégíteni. Ismét tévedtem, a szögekkel kivert bőrkorbács csapásai nemcsak a szerencsétlen fogoly hátát szaggatták fel, hanem a tömeg örvényét is a végsőkéig fokozta, amely már-már természetfeletti módon nyilvánult meg. A csöcselék vért szagolt, és egyre nehezebben lehetett féken tartani. Igazi lincshangulat alakult ki, mely hatalmas nyomást gyakorolt rám. Tehetetlennek éreztem magam, oly annyira, mint még soha azelőtt. A zúgó tömegből kihallatszó ki-

áltás a csontjaimig hatolt: „..... meg kell halnia, mivelhogy Isten fiának tette magát.”

Időhúzás céljából ismét a fogoly felé fordultam, de nem is reagált a szavaimra. Mérges lettem, menteni próbáltam, ő meg válaszra sem méltatott. Megfenyegettem, hogy a hatalmamban van, és csak a jóindulatomon múlik a sorsa. Szavaim nem zaklatták fel, de legalább válaszolt. Elmondása szerint csak azért lehetett hatalmam felette, mert az ő országából megkaptam azt. Valamint, hogy a bűnöm nagy, de a vérere áhítozó zsidóké még nagyobb. A vezetők megérezhették a pillanat fontosságát, és újra támadásba lendültek, még nagyobb nyomást gyakorolva rám. Kétségbe vonták a Császár iránti hűségemet. A képmutatók. A Császárra hivatkoztak, ők, akik állandóan ellene lázadtak. Elképedtem, de mégis mit tehettem volna? Mi lett volna, ha tényleg bepanaszolnak? Nem vállalhattam a pozíció- és becsületvesztés lehetőségét, főleg nem egy zsidó miatt, még ha ártatlan is. Így elengedtem Barabbást. A foglyot átadtam a katonáknak ítéletvégrehajtásra, akik megalázó módon bántak el vele a csöcselék őrzöngése mellett. Nem léptem közbe, ekkor már igyekeztem egyre távolabb kerülni az eseményektől.

Alig néhány óra telt el a kínos események után, és a szolgám jelentette újra itt vannak a zsidók. Úgy éreztem, most már tényleg soha nem lesz

szerencsés, ha így telt volna el az ünnepi időszak. Így is elég feszült volt a hangulat, szóval engedélyeztem a kérést. Szinte még el sem hagyták a palotát, már jött is a következő. Egyedül volt, és ez egy kicsit meglepett. Hát még a kérése. Azok után, ahogy elbántak vele, a testét kérte ki tőlem, hogy megadja számára a végtisztességet. El sem akartam hinni a szavait. Ennyi idő alatt ki sem érhetett az engedélyem a helyszínre az ítéletvégrehajtás felgyorsításáról. A tények tisztázása érdekében magamhoz rendeltem az őrség parancsnokát, a százados az egyik legmegbízhatóbb emberem volt. Legnagyobb megdöbbenésemre megerősítette a zsidó főember szavait, az elítélt tényleg halott volt. Így elrendeltem, adják ki a testet, ami meg is történt.

Bízom benne, ezzel már tényleg véget értek a megpróbáltatásaim, de tévedtem. Megint megjelent nálam egy küldöttség a vezető papi rétegből, és hártalan pimaszsággal arra kértek, hogy őriztessem a holttestet katonáimmal. Mégpedig napokon keresztül, mivel tartanak a pletykáktól és a tanítványok akcióitól. Úgy gondoltam, őriztessék ők a sírt, ha annyira fontos nekik. Fontos volt, de mindhiába. A test eltűnésének híre a palotamba is eljutott. Az igazság kiderítése érdekében személyesen kellett kihallgatnom az őrzésre kirendelt katonákat, akik vonakodva bár, de végül elismerték, pénzt és utasítást kaptak a papoktól a történetek eltitkolása érdekében.

Természetfeletti eseményekről számoltak be, a sír bejáratát elzáró hatalmas kő magától mozdult el, és egy földöntúli lény Isten fiának nevezve hívta elő a több napos tetemet. Ő pedig egyszerűen kísért a sír mélyéből. Az eseményekkel szembesülve a százados minden bátorságát összeszedve mondta el a kivégzés során átélt természetfeletti élményeit,

nyugtom tőlük. Kérték, törösem el a halálra ítélt lábszárcsontját, hogy minél hamarabb le tudják venni őket a keresztről. Mintha nem lehetett volna tudni, az ezzel a kivégzéssel járó kínhalál napokig is eltarthat. Mégis ők ragaszkodtak az azonnali ítéletvégrehajtáshoz ezen a módon, most meg jönnek ide panaszkodni. Szerencsájuk, hogy ebben legálább egyetértettem velük, tényleg nem lett volna

amelyekből ő is arra a következtetésre jutott, hogy a kivégzett személy valóban Isten fia volt.

Szavait hallva úgy éreztem, hogy idegösszeroppanást kapok, és tovább már nem vagyok képes elviselni a történeteket, sajnos nem volt ilyen szerencsém. A szűk három nap alatt lezajló eseménysorozat teljesen romba döntötte az életemet. Igaz, néhány évig még elláttam helytartói feladataimat, de már elindultam a lejtőn és nem volt megállás. Özönvízszerűen zúdultak rám a nehézségek, végül a szamaritánusok bepanaszoltak a Császárnál, az általuk kegyetlennek tartott megtorló intézkedéseim miatt. S mivel pártfogóm már halott volt, Rómában sem számíthattam sok jóra. Az új Császár nem a kegyességéről volt híres, még a kegyenceivel sem bánt jól. Száműzetésem magányos évei alatt rádöbbentem, hogy a kézmosás látványosra sikerült szertartása révén ugyan demonstrálhattam a nyilvánosság felé ártatlanságomat, de önmagamat csak rövid ideig ámíthattam el. A valóság az, hogy senki nem bújhat el a sors igazságszolgáltatása elől.

Én, Poncius Pilátus írtam e sorokat, okulásként

a jövő nemzedékek számára, mindazoknak, akik a külső körülmények hatására lelkiismeretüket megerőszkolva hozzák meg végső döntéseiket.

Gallia - Vienna, XXXVIII.

Poncius Pilatus helyett - Misi

Lelki újjászületés

Ahogy mondani szokták „bölcso keresztény” vagyok, azaz keresztény hívő családban születtem, már kisbabaként megkereszteltek, minden vasárnap és az egyházi ünnepeken részt vettem a családommal a szentmiséken. Kisiskolásként elsőáldozó lettem, majd kamaszként bérmálkoztam. Őszintén hittem Istenben, és a keresztény tanításokban. Mégis sokáig többnyire csak kötelességből jártam a templomba. Ritkán gyóntam, és ritkán járultam szentáldozáshoz. A családomon kívüli környezetem nagy része ateista volt, akik Jézust maximum csak egy történelmi személynek tekintették. Egyszer nagyon elbizonytalanodtam, és elhatároztam, hogy nem fogok hinni Istenben. Csupán néhány napig bírtam, aztán hála az Úrnak, visszatért a régi hitem. A férjemmel egyházi házasságot kötöttünk, és a gyermekeinket is megkereszteltettük. Azonban mivel ő nem volt vallásgyakorló, csak egyedül jártam a szentmisékre, és a gyerekeinket nem neveltem a hitre, mert többre tartottam a családi békét.

Istenkapcsolatom hol erősebb volt, hol gyengébb, vagy már alig pislákkolt. Közben elkezdtek érdekelni az ezoterikus dolgok. Ahogy sokan, én is rendszeresen elolvastam a női magazinok horoszkópjait, jógázni jártam, kíváncsivá tettem a gondolatokkal vagy energiákkal ható, gyógyító módszerek. Rácsodálkoztam az ezotéria sokféle vallásból és sokféle tudományos, vagy látszólag tudományos megközelítésből álló nagy kavalkádjára, amiből úgy tűnt, hogy mindenki kedvére kiválaszthatja azt,

amit a testi-lelki jólétéhez szükségesnek tart. Elkezdtek érdekelni a nagy világvallások is. Sokat olvastam a keleti vallásokról, és aztán eljutottam arra a pontra, akkor most már az én keresztény hitem alapjait is jobban meg kellene ismernem. Igaz a szentmiséken mindig hallottam részleteket a Bibliából, de addig még sohasem olvastam én magam. A Biblia tanulmányozását az evangéliumokkal kezdtem el, és ezeket olvasva hatalmas izgalom és öröm töltötte el a szívemet, hiszen Jézus engem is vár, már nekem is elkészítette a helyet a Mennyei Atyánál, csak követnem kell Őt. János evangéliuma érintett meg a legjobban, és úgy éreztem, mindenkinek tudnia kell Jézusról és az örömhírről. Ez volt a lelki újjászületésem. Ezután már nem kötelességből jártam a szentmisékre, hanem örömmel, és sokkal jobban megszólítottak a szentírási részek és a prédikációk. Közben elmúlt az ezoterikus érdeklődésem, és már nem is értettem mi vonzott benne korábban.

Nagy lelkesedésemben először a gyerekeimmel próbáltam megosztani az örömhírt, de sajnos többnyire elég passzívan fogadták. Azért nem adom fel a reményt, és imádkozom is a lelki újjászületésükért.

Nem tudok elég hálás lenni Istennek, amiért megóvott, és magához vezetett. Mindenkinek boldog, örömteli megtérést, lelki újjászületést kívánok Jézus Krisztus nevében!

Szeretettel: Edit

A könyv

A második könyv, első vers

Eljött végül, igen, amire már vártam:
Magamat felülről, fehér ágyban láttam,
És még ott is, ott is szerepembe oldva,
A fiaim előtt bátor apa voltam.

A heves fájdalom átsegít a falon,
Messze elrepültem,
Ismerős, de mégis új helyre kerültem.

Nem is kellett szólnom, gondolat volt minden,
Szemben velem ott volt
Tudom, a Jóisten, maga a Jóisten.

Visszatértem hozzá, Országába érve
Nyugalmam van végre,
E létben árad a szeretet és béke.

Két könyvet látok most, két könyvemet látom,
Hozzá sem kell érni, kitárul magától
az első könyv, ebben olyan dolgok vannak,
Amik fontosak a földi halandóknak.
Szégyenkezünk rajta, szégyenkezem én is,
Teremtőm somolyog, somolygok így én is.
Mennyi-mennyi küzdés, kis győzelmek sora,
Könyékkal kiküzdött pozíciók, noha
mit se számít immár: E földi lét során
bizony gyarló voltam mint más, nem fontos már,
Mi ebben a könyvben áll, nem ez fontos most már.

Nyíljon hát második könyvem végre,
E könyvvel tudok tán felnézni az égre,
Nagy szégyenek és kis diadalok,
Mit takarok, s mit megmutatni akarok.
Tetteim, apró kis dolgok sora,
Kikkel jót tettem, s kiknek nem adtam soha.
Itt most úgy érzem, elégek ettől,
A számtalan meg nem cselekedett tettől,
Mikor megadatott volna tennem,
Mikor adhattam volna, de mégse tettem.
Mikor bántottam és csaltam, kettős,
Ördögi életet akartam. És ettől
Szégyenemben elégttem ott, sírtam,
S velem sírt az Isten, osztozott a kínban.
Ami megtörtént, nem múlik soha,
Mondta ő, mindennek ott marad a nyoma,
A múlt idő lenyomatot képez,
Bár én megbocsátok, de egy örök kép ez.
Megbicsaklott gyenge ember képed,
Nem hordoztad jól a neked adott léte.
Ettől akkor ott megsemmisültem
Jaj, De ekkor mégis felemelt az Isten:
Nézzük végre, ugyan jót mit tettél,
Önös érdek nélkül mi jót cselekedtél:
Félő kis gyerekekre mosolyogtál,
Elszorult családnak lélegzetet adtál,

Nehéz helyzetben ember maradtál.
Hálát adtál annak, aki neked adott,
Részeg koldus tőled némi aprót kapott,
Éltél azzal, ami megadatott.
Sok mindenre nem emlékszem most már...
Nem is tudod, így szólt, akaratlan adtál...
Sorban jönnek elő apró tények,
A Teremtő így szól: épp itt van a lényeg!

Nem dicsért, nem simított, de hittem,
Ez az, ami számít, ez bennem az Isten,
Bennem ez az Isten.

A második könyv, második vers

Tán haldoklom,
Hörgésemet hallom,
Ködös könnyön át,
Tán a fiam lát.

Könyvek képe
Dereng az égbe'
Életem bennük: ének,
Míg mondhattam: élek.

Első könyvem nyílik,
Földi dolgok könyve,
Itt nem fontos dolgok,
Bármi is van benne.

A második könyv számít,
Apró dolgok könyve,
Amitől Istennek
Kicsordul a könnye.

Szégyenteljes tettek,
Megsemmisítettek
Itt, elégek hát ettől,
E sok nem kellő tettől.

Teremtőm most így szól:
Lássuk hát a lényeget,
Amikor úgy adtál,
Hogy nem érte meg...
Amikor adtál annak,
Ki csak az én szememmel
Érdemelte meg.
Nem baj, ha nem emlékszel,
Adtál tán úgy is elégszer.

Feloldozást kérek,
De nem szól, csak egy ének:

Dolgaid hol jól,
Hol rosszul tetted,
De mégis úgy éltél,
Hogy megmaradtam benned.
Hogy megmaradtam benned!

Balázs

Megbocsátás azoknak, akik az életemre törtek...

Szeretettel a szívemben egy Jézus Krisztustól „kapott” új házba költöztem. Nagyon örültem az új otthonomnak, ami által új életet is kaptam. Minden igyekezettel azon fáradoztam, hogy ne okozzak csalódást annak, akitől ezt a csodálatos életet kaptam.

Van a kertemben egy hatalmas fa, amely a Lélek gyümölcseit (szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség) termi, melynek fogyasztása keresztény jellemem fenntartására vigyáz. A fa körül lévő virágok a tavasz minden színében, és illatában pompáznak. A napsugár szemet gyönyörködtető fényével veszi körül a Jézustól kapott házamat.

Történt egy napon, hogy a harag bekopogtatott a szívem ajtaján, aki épp a szomszédságban lakott a Sátántól bérelt romos házában, amelyet rácsok védtek. Ez nem a ház védelmét szolgálta, hanem azt a célt, hogy ha valaki azon az ajtón bemegy, ne tudjon olyan könnyen kijönni.

Gyakori vendég volt nála a gyűlölet, és az összes barátai.

A harag egy kérdést tett fel nekem, mint ahogyan a kígyó Évának az Éden kertjében:

- Valóban meg tudsz azoknak az embereknek bocsátani, akik a férjed halálakor az életedre törtek, és halálosan megfenyegettek?

Azután a jól bevált módszerével visszavezetett a történetekre:

- Emlékszel a temetésre, amikor egy nagy táskát kellett magad elé tartani, nehogy részvétet kívánva hasba szúrjanak?

- Emlékszel amikor hónapokig ki sem mehettél az utcára? Utána is csak kísérelővel jártál, mert megakartak ölni.

Majd azt mondta a harag:

- Ezeket az embereket gyűlölnöd kell, bosszút kell állnod rajtuk, hogy visszakapják azt a fájdalmat, amit neked okoztak!

Emberileg végiggondolva lehetséges, azt kellett volna tennem, és ha nem lakik szívemben a megbocsátás, lehet, hogy azt is tettem volna, ám így egészen más döntést hoztam.

Imádkoztam, kértem Istent, hogy ne tegyek semmi olyat, amelyre a harag biztatott, hanem a megbocsátás munkálkodjon a szívemben.

Nem mondom, hogy egyik napról a másikra kaptam szabadulást a harag megkörmölyezésétől, ám az ima által lehullottak a láncok. A félelem is egy ideig a fogságában tartott, ám Jézus nevére minden térdnek meg kellett és kell hajolnia, és a félelem is ezt tette.

Elég hosszú idő telt el, amíg Isten távol tartott ezektől az emberektől, azonban egyszer elérkezettnek látta az időt, hogy az egyik ártani akaró sze-

méllyel találkozzam. A szívem mintha a torkomba „költözött” volna. Viszont tudtam, ha Isten velem, ki lehet ellenem, ember mit árthat nekem! Tudtam azt is, hogy Isten munkálkodott ezeknek az embereknek a szívében, hiszen sokat imádkoztunk értük.

A legnagyobb megdöbbenésemre segítséget kért tőlem, mert anyagilag teljesen kilátástalanná vált az élete. Segítettem rajta.

Ez a cselekedetem teljesen helyreállította a kapcsolatot vele és társaival. A megbocsátás ereje indította el a haragtól való végleges elválást.

Hiszem, hogy Isten kegyelme által azoknak az embereknek is meg tudunk bocsátani, akik az életünkre törtek, és állandó rettegésben tartottak bennünket.

Mivel helyreállt a kapcsolat velük, így nyomon követhetem a további életüket. Már egyikőjük sincs az élők sorában, volt aki évekig kerekes székhez volt kötve, volt akivel a rák végzett fiatalon, olyan is volt, aki saját kezüleg vetett véget az életének. Sajnos ezekből is látszik, hogy a gonosz nem eresztette el őket.

Hozzunk egy döntést még ma, bocsássunk meg azoknak akik ellenünk vétkeztek!

Isten is ezt kéri tőlünk!

Éva

Mi lesz, ha bezárják az élelmiszerboltokat, és vadásznunk kell? Azt sem tudom, hol élnek a pizzák...

Amikor meghallom a saját hangomat egy hangfelvételen, legszívesebben bocsánatot kérnék minden embertől, akivel valaha beszéltem.

A nyugdíjas arra ébred, hogy betörő jár a lakásban.

- Segítség! – kiált fel.
- Ne csapjon zajt! - csitítja a betörő. - Én csak pénzt keresek.
- Az más – mondja megnyugodva a nyugdíjas. - Akkor keressük együtt, mert az nekem is kéne. -

**A borbély, miután kétszer is megvágta a kuncsaftot, próbál beszédbe elegyedni vele:
-Járt már nálunk?
-Nem, a karomat a háborúban veszítettem el!**

- Kapitány úr! Léket kapott a hajó, de az utasok nem akarnak beszállni a mentőcsónakokba! Hogyan vegyem rá őket arra, hogy beszálljanak?

- Az angol utasoknak mondja azt, hogy ez nagyon sportszerű dolog; a franciáknak azt, hogy ez elegáns; a németeknek azt, hogy ez parancs; a magyaroknak meg azt, hogy ez tilos!

Humor

Azoknak akik egész életükben nagyvárosban éltek: így néz ki a tehéntojás!

25 éves házasság után egy pár a pszichológusnál. Miután a pszichológus megkérdezte őket, hogy mi a gond, a nő egy hosszadalmas, szenvedélyes és szívtehető listát zokogott el a szakembernek az elmúlt 25 év összes létező problémájáról. Csak mondta, mondta: elhanyagolás, bensőségesség hiánya, üresség, magányérzet, szeretethiány s egy egész lista a soha ki nem elégített érzelmi igényeiről, melyeket ki kellett bírnia házasságának eddigi szakaszában.

A szakember miután végighallgatta a listát, felállt, körbejárta az íróasztalát, majd egy hatalmas szenvedélyes csókkal magához ölelte az asszonyt. A nő elhallgatott, s mint akit elkábítottak, szótlánul leült. A pszichológus a férjhez fordult és így szólt:

- Látja, erre van szüksége a feleségének, hetente legalább háromszor! Meg tudja tenni?

A férj gondolkodott egy kicsit, majd válaszolt:

- Nos, el tudom hozni önhöz hétfőnként és szerdánként, de péntekenként horgászom.

**PORBÓL LETTÜNK,
PORRÁ LESZÜNK.
Na ezért nem törölöm le
sehonnan!
Hátha ismertem!**

Vendég-panasz

- Portás! Egész éjszaka egy halott poloskán feküdtem.

- Ne haragudjon, de hogyan zavarhatta egy halott poloska?

- Az nem zavart, csak a többi ezer, amelyik a temetésére érkezett.

Bemegyek a fodrászhoz, haj van a földön.

Bemegyek az ácshoz, fa darabok vannak a földön.

Bemegyek a varrónőhöz, rongy darabok a földön.

Bemegyek a bankba 😞 a fenete volna meg őket, még a tollat is madzagon tartják nem hogy pénzt a földön! 😂😂😂

SEGÍTSÉG!

Borsó leveles akarok készíteni. Meg tudja valaki mondani, mikor kell beletenni a bort és mikor a sót?

A ZÖLD TEÁTÓL ÚGY LEHET FOGYNI

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.

mecsesbp@gmail.com

mecses.vaciegyszeghazmegye.hu

ISSN 3058-1168 (Nyomtatott)

Újságunk készítésében fogvatartottak, szabadultak, civil missziósok, papok és lelkesek egyaránt közreműködtek. A fogvatartotti írásokat minden esetben a BVOP kommunikációs főosztály sajtóengedélyével tesszük közzé.